

Agapeon 2 - Plný svetla

Napísal Balek Robert

Piatok, 12 December 2008 10:27

(Pokračovanie z príbehu: [Agapeon 1 - Stratím? Získam?](#))

„*Moje oči! Aké silné svetlo, čo sa to deje?*“ V bolesti pomaly spoznávam svoju vlastnú izbu. Je ráno. „ *Ako som sa sem dostal?*“ Matne si začínam spomínať na moju včerajšiu snahu sledovať toho podivného starca cez údolie hadov až k jeho jaskyni a k levom, s ktorými sa maznal ako s malými mačiatkami. Veľmi jasne si spomínam na tvár toho mladého muža svietiaceho v tme, čo stál vedľa starca. Taký pokoj v tvári som ešte u nikoho nevidel. Bol mi sympatický, ani neviem prečo, akoby som ho už niekde stretol.

Letmý pohľad do slnka, nakúkajúceho cez okno, mi oči rozdrvil novou bolesťou, ktorá mi pripomenula ešte jednu nepochopiteľnú udalosť. Stala sa krátko po tom, čo starec s tým mladým mužom a svojimi „mačencami“ zmizol v jaskyni. Zanechal ma zmietaného pochybnosťami a rozhodovaním sa medzi mojím bohatstvom a jeho bohatstvom. Pamätám si, ako ma v tej tme uprostred pochybností zrazu zalialo obrovské svetlo. Keď som vzhladol z mrakov svojho zúfalstva, spozoroval som, že svetlo vychádzalo z jaskyne a bolo stále silnejšie a silnejšie.

Počul som z diaľky slová starca: „*Nechod' za ním, ved' si videl, že sa na to nehodí. Odmietne ťa podobne ako ten mladík, čo mal veľa bohatstva, a nakoniec odišiel domov smutný. Nechaj ho tak, nájdi si iných, chudobných, tí sú ochotnejší ako tamten, čo stojí vonku. A vôbec, či tam ešte stojí, či už nezutekal preč...*“ „*Určite tam ešte je, nedokáže sa ešte odlepiť od svojho bohatstva, potrebuje povzbudiť, nakoniec sa rozhodne ísť za mnou, uvidíš. Mám pre neho pripravený veľkolepý plán.*“ – zaznel mne neznámy, veľmi príjemný a zároveň presvedčivý hlas. O chvíľu vchod do jaskyne zalialo svetlo. Nedalo sa porovnať so žiadnym svetlom, ktoré poznám. Všetky hviezdy tej noci sa skryli pred žiarou, ktorá prestúpila všetko okolo, keď sa vo vchode objavila postava.

Videl som len jej obrysy. Približovala sa. Bolo mi, ako keď z pece vyberú peceň čerstvo voňajúceho upečeného chleba a ja mu nedokážem odolať. Niečo vo mne sa chcelo ihneď rozbehnúť priamo k tej bytosti a stráviť s ňou toľko času, koľko sa len dá, ale niečo tomu zas bránilo: „*Nepoznáš ho, nevieš, kto to je. A čo tie divné reči? Čo tvoje bohatstvo? Chce ti ho zobrať, bráň sa!*“ Túžba spoznať prameň tej úžasnej dobroty premožla všetky moje obavy. Vystrel som náhlivo ruku, aby som sa jej dotkol.

Ako silnie teplo, približujúc sa k rozpálenej peci, tak som cítil aj ja, približujúc sa k postave, čoraz väčšiu silu, pokoj a radosť. Nevedel som si to vysvetliť. V momente, keď som sa dotkol jej ruky, stalo sa niečo, na čo už nikdy nezabudnem. Svetlo z tej postavy sa vlialo do mojej ruky a začalo postupne zaplavovať celé moje telo. Zatvoril som oči, vychutnával som si pomaly sa ma zmocňujúci pokoj, aký som nikdy predtým nepocítil. Tak ako sa pri dobrom človeku upokojíte a jeho pokoj sa preleje do vás, tak podobne to bolo aj teraz, ale neopísateľne silnejšie... Pamätám si už len to, ako ma prestali poslúchať nohy a ja, ako vysoká tráva, ktorú práve skosil žnec, som pomaly s podlomenými kolenami padal na zem.

Matne si ešte spomínam, ako som sa snažil s pomocou tej svetlej postavy vstať a kráčať späť domov, tuším práve cez údolie hadov. Vtom, ako keby sa proti nám postavilo zlo v celej svojej hroznej veľkosti – hoci bola noc, hady z celého údolia sa zbíhali priamo k nám a štípali, kde sa len dalo. Pomyslel som si: „*Tak toto neprežijem. Toľko jedu!*“ „*Neboj sa, len sa ma drž!*“ – zvolala postava vedľa mňa, akoby čítala moje myšlienky. A naozaj – svetlo z nej vo mne nedovolilo jedu vojsť ďalej do môjho tela a uškodiť mi. To zvláštne svetlo premenilo jed na tekutinu voňajúcu medom, ktorá hneď zahojila všetky rany po zuboch hadov. Pretieral som si oči, ale zobudiť som sa nezobudil. Bola to skutočnosť. Štrbinou privretých viečok som zrazu zbadal približovať sa po pravej i ľavej strane ozrutné levy, silnejšie a mocnejšie od tých starcových.

„*Amen. A je so mnou koniec...*“

- zdúpnal som od strachu. „Povedal som ti, že sa nemáš ničoho báť? Len zostaň pri mne!“ –

Agapeon 2 - Plný svetla

Napísal Balek Robert

Piatok, 12 December 2008 10:27

---

znova sa ozvala tá záhadná postava. Vstupujúc do svetla, ktoré nás obklopovalo, šelmy zmenili svoj vražedný pohľad, akoby ich to svetlo upokojilo, spomalili a pridali sa k nám ako naši strážcovia. „

Hm, tak toto je naozaj zvláštne. Určite spím.“

Ale viem, že som nespal. Sám som sa pre istotu trikrát štipol do ruky. Bola to skutočnosť. Len som jej akosi nerozumel...

Posledné, čo si pamätám, je, že som tým svetlom vo mne úplne vysilený upadol do bezvedomia. Keď som sa prebral, cítil som, ako ma ktosi v náručí niekam nesie. Neustále som opakoval otázku: „Kto si?“ V ušiach mi ešte teraz znejú jeho slová: „*Som ten, ktorého meno tvoja stará mama napísala na zadnú stranu knižky, ktorú zvierala vo svojich rukách, keď zomierala... Určite si teraz praje, aby si našiel skutočné šťastie. Ak sa rozhodneš zanechať všetko to bohatstvo, čo máš, budeš vedieť, ako to urobiť. Potom príď. Budem na teba čakať. Kvôli tebe som aj ja zanechal všetko a stal sa chudobným, aby si sa ty stal bohatý. Načas ti nechávam zahojené jazvy po uštipnutiach hadmi v dnešnú noc ako dôkaz pre teba, že sa všetko skutočne stalo.“*

Tok

jeho slov zrazu zastal v mojej mysli... Opakoval som si poslednú vetu niekoľkokrát ako nezabudnuteľný moment v mojich spomienkach. Strhol som sa. Odhodil som rýchlo prikrývku z mojich nôh a prestal dýchať od úžasu. Moje nohy boli posiate drobnými bodmi - jazvami po zuboch hadov z poslednej noci. Tak predsa. Nič som si nevymyslel. Ale kto bol ten muž plný svetla? Musím to zistiť. Ale stará mama zomrela už veľmi dávno. Ešte dnes musím loďou do rodiska mojej matky. Tam je moja stará mama pochovaná. Dúfam, že si svoju knihu nezobrala so sebou do hrobu.

Zbalím v rýchlosti pár vecí a náhlivo sa predieram zástupom ľudí v meste. Loď odchádza už o chvíľu. Prečo je všade taká tlačienica? Plno predvianočných ozdôb a jedál na stolíkoch kupcov ma prebralo do reality. Veď o pár dní budeme sláviť Narodenie Krista! Dav ma zrazu zachytil a vtlačil proti mojej vôli do blízkej katedrály priamo k betlehemu. Práve ho dokončili. Zarazil ma pohľad na jasličky. Toľko svetla! Nádhera! Jezuliatko prežiarené tajomným jasom... A tá jeho tvár - niekoho mi pripomína. Ale koho? Zrazu moju pozornosť upútal nápis, ktorý akurát pripievňovali nad betlehem: „Pre vás som zanechal všetko a stal sa chudobným.“ Tak veľmi známo mi znie tá veta. Ale odkiaľ? Nemám čas sa zamyslieť. Práve sa mi podarilo vymaniť z davu. Bežím ako len vládzem. Loď o pár minút odpláva. Cítim, že sa v dome mojej starej mamy stane niečo, čo zmení môj život... na nepoznanie.

Ďalšie pokračovanie príbehu nájdete v článku: [Agapeon 3 - Nečakané stretnutie](#)

Kristus je skutočne Svetlo sveta... v pravom zmysle slova. Kto ho nemá, prepadá sa do tmy...

Agapeon 2 - Plný svetla

Napísal Balek Robert

Piatok, 12 December 2008 10:27

---

hlbšie, nezvratnejšie do zúfalstva nenávisti a večného smútku za Bohom a jeho láskou.